

Ὁ αὐτοκράτωρ κερδίσας μετέβη εἰς τὸν κοιτῶνα, ἀλλὰ λησμονήσας σημειώσιν τινα καὶ θέλων νὰ ἑμιλήσῃ πρὸς τὸν ἀρχικυνηγὸν ἐπέστρεψεν εἰς τὸ παικτῆριον, ἔνθα εὔρε τοὺς προηγουμένους ἀρχίζοντας τὸ χαρτοπαίγιον. « — Τί παίζετε ; » ῥώτησε. « — Ἐνα παιδικὸν παιγνίδιον, Μεγαλειότατε, (Naschi-Waschi) ». « — Τότε δύναμαι νὰ παίξω καὶ ἐγώ », ἀπήντησεν οὗτος καὶ ἔθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης τὰ πρὶν κερδηθέντα χρήματα, δι' ὧν ἐκέρδισε καὶ πάλιν. Ὁ αὐτοκράτωρ γελῶν ἔρριψε τὰ χρήματα εἰς τὸ θυλάκιον τοῦ γελεκίου του, ὅταν δὲ ὁ ἀρχικυνηγὸς εἶπεν αὐτῷ ὅτι δύναται νὰ θέσῃ ἐκ δευτέρου, « Εὐχαριστῶ, » εἶπεν ὁ αὐτοκράτωρ « σήμερον ἔβγαλα τὰ ἔξοδά μου » καὶ ἀπῆλθεν.

Ο ΑΠΟΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΜΑΝΝΑΣ

Σύρε, παιδί μου, στὸ καλὸ, παιδί ἀγαπημένο
 ἴ, λθ' ἡ στιγμή ἴσάν τὸ πουλί ν' ἀνοίξῃς τὰ φτερά σου,
 νὰ πᾶς σὲ κόσμον ξένο,
 ποῦ ἴσάν αὐγὴ καλοκαιρὴ ξανοίγεται μπροστά σου.
 Στὸ νοῦ σου ὄνειρα χρυσᾶ τριγύρω φτερουγίζουν,
 μὰ χίλιαις ἐννοιαῖς τὴν καρδιά τῆς μάνας βασανίζουν.
 Τῆς λύπης τὸ σκληρὸ μαχαίρι
 εἶνε ἀκόμη ἄβλαστο μὲς στοῦ παιδιοῦ τὸ χέρι !
 Ἄκουσε τί θὰ σοῦ εἰπῶ, κι' ἄς σοῦ γραφθοῦν οἱ λόγοι
 μὲς τὴν ψυχὴ τὴν ἀπαλή.
 Καρδιά ὅπου ἡ λύπη τρώγει,
 μ' ἀγγέλου φώτισι λαλεῖ.
 Εἶν' ἓνας μαῦρος πίνακας ὁ κόσμος καὶ καθίζεις
 ἐμπρὸς του καὶ στὸ χέρι σου πέρνεις χρυσὸ κοντύλι
 καὶ τὴν ἄθωα σου ψυχὴ ἀπάνω ζωγραφίζεις.
 Γράφεις ἀγγέλους μὲ γλυκὸ χαμόγελο στὰ χεῖλιά, ἔρωτας γράφεις μὲ λουλούδια καὶ πανηγύρια καὶ τραγούδια !
 Μὰ μιὰν αὐγὴ θὰ σηκωθῆς καὶ σὲ σκοτάδι θὰ βρεθῆς.
 Ὅλαις αὐταῖς ἡ χάρις του καὶ ὅλα τὰ στολίδια
 ἀπ' τὴν καρδιά σου βγαίνουνε, τοῦ νοῦ σου ἔνε [παιγνίδια].
 Ἄν κάπου σοῦ χαμογελᾷ κανένα λουλουδάκι,
 πολλὰ λουλούδια γνώριζε πῶς ἔχονε φαρυμάκι.
 Ἐχθροὺς καὶ φίλους πρόσθεσε· γιατί καὶ αἴλου χέρι
 τὴν πλεῖο ἀγιάτρευτη πληγὴ συχνὰ μᾶς καταφέρει.
 Ὅλα νὰ ὑποπτεύεσαι, καὶ τὸ καλὸ ἀκόμη,
 κ' ἔχε τὸ νοῦ σου ἄγρυπνο στοῦ χριστῆ τὴ γνώμη·
 γιατί συχνὰ καὶ ἡ πηγὴ τοῦ βγαίν' ἡ καλοσύνη
 εἶνε θολὴ κι' ἀκάθαρτη καὶ θάνατο μᾶς δίνει.
 Κακογλωσσία μὴ σὲ τρομάξῃ,
 ἀλλ' οὔτε καὶ ὁ ἔπαινος νὰ μὴ σὲ ἀφαρπάξῃ.
 Οἱ φίλοι ποῦχουν πλοῦσιο σὲ ἔπαινο τὸ στόμα
 μᾶς βλάπτουν περισσότερο κι' ἀπ' τοὺς ἐχθροὺς ἀκόμα.
 Τίποτε ἀπ' τὸ δρόμο σου νὰ μὴ σε παρεσύρῃ !
 σὰν τὸν καλὸ ἀρμένιζε καὶ σὺ καρβοκύρη,
 ὅπου τὸ δρόμο του πηγαίνει,
 καὶ ἄν γελᾷ ἡ θάλασσα, κι' ἄν ἔνε θυμωμένη.
 Ἐκεῖ ποῦ πᾶς, παιδάκι μου, πολλοὶ ξενιτευθῆκαν
 μὰ λίγοι πίσω ἐστραφῆκαν.
 Εἶνε πολλαῖς Νεράιδες ἐκεῖ χρυσμαλλούσαις,
 ποῦ μαγεμένη ἀγκαλιά στοὺς ξένους νηοὺς ἀνοίγουν.
 ἴσάν τῆς φρικταῖς ἀναρρεούσαις,

ποῦ σέρνουνε στὰ βάθη των τὰ πλοῖα καὶ τὰ πνίγουν.
 Στῆς ψεύτικαις ἀγάπαις σου, στῆς ψεύτικαις χαραῖς σου
 ὄχ, τὴν ἀγάπη μὴ ξεχνᾷς τῆς μάνας σου ποτέ σου.
 Σὰν τὸ ἄθωο γάλα τῆς ποῦ σ' ἔχει ἀναθρέψει,
 εἶνε ἀγνή καὶ ἄδολη καὶ βιάσανα δὲν ἔχει·
 καθὼς ἐκεῖνο, τῆς ζωῆς τὴν εὐλογία βρέχει,
 καὶ, ἀγαπᾷς δὲν ἀγαπᾷς, αὐτὴ δὲν θὰ στεριέψῃ.
 Μὴ λησμονῆς τῆ μάνας σου, ὅπου δὲν ἔχει ἄλλη
 στὴ γῆ ἀγάπη περὶ μεγάλη.
 Μὴ λησμονῆς, παιδάκι μου, αὐτὸ τὸ φτωχικὸ μας,
 ποῦ πέρασες τὰ χρόνια σου τὰ ποῖο εὐτυχημένα·
 εἶν' ἄγια κ' εὐλογημένα
 τὰ μέρη ποῦ τὰ κόκκαλα κοιμούνται τῶν γονηῶν μας !
 Τὰ δάκρυα τῆ μάνα πνίγουν,
 κλαῖνε κ' οἱ δύο ἀγκαλιασμένοι,
 οἱ ναῦται τὸ πανὶ ἀνοίγουν,
 τὸ πλοῖο περὶ δὲν περιμένει.
 Ὅσα ὁ λόγος δὲν προφθάνει
 τὰ ἀποσώνουν τὰ φιλιὰ,
 κ' ἡ λυπημένη τους ματιὰ
 ποῦνε σὲ δάκρυα λουσιμένη.
 Ἀκίνητη, καθὼς οἱ βράχοι
 ἐκεῖ τῆς ἀκροθαλασσίας,
 ἡ μάνα κάθεται μονάχη
 σὰν ἄγαλμα ἀπελπισσίας.
 Θωρεῖ τὸ πλοῖο νὰ χωνεῖται
 μέσα σὲ θάλασσα μεγάλη,
 σὰν ἄστρο ὅπου ταξιδεύει
 ἔς κύμα δίχως περιγιάλι.
 Τὶ ἔσπερῆθη τότε νοιώθει,
 τότε τῆς λύπης τὸ θερῖο
 μὲς ἔστην καρδιά τῆς ἐσηκώθη
 μ' ἐννοιαῖς καὶ πόνους χίλιους δύο.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΓΙΟΣ.

ΠΡΑΚΤΙΚΗ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ

Χειρότερος τροχὸς τῆς ἀμάξης εἶνε ὁ τρίγωνο
 περισσότερον.

Τὸ τείνειν πρὸς τὴν δόξαν δεικνύει τὸ μέγα
 πνεῦμα, τὸ περιφρονεῖν τὴν δόξαν τὴν μεγάλην
 καρδιάν.

Ὀλίγιστοι γνωρίζουσι πόσον πολλὰ πρέπει νὰ
 γνωρίζῃ τις ἵνα γνωρίσῃ πόσον ὀλίγα γνωρίζει.

ΤΟ ΦΡΕΝΟΚΟΜΕΙΟΝ ΔΡΟΜΟΚΑΪΤΟΥ

Περὶ τοῦ ἄρτι οἰκοδομηθέντος κτιρίου τοῦ
 Δρομοκαίτειον Φρενοκομείου, οὔτινος λίαν προ-
 σεχωῶς ἄρχεται ἡ λειτουργία, παρέχομεν σήμε-
 ρον τὰς ἐξῆς πληροφορίας περὶ τῆς ἐσωτερικῆς
 αὐτοῦ διαρρυθμίσεως.

Μεγάλῃ φροντίς κατεβλήθη ἀπ' ἀρχῆς, ὅπως
 ἡ διαρρυθμίσις τοῦ καταστήματος γένηται τοι-
 αύτη, ὥστε ν' ἀμιλλάται κατὰ τὴν τάξιν, τὴν
 καθαριότητα, τὴν ἄνεσιν, καὶ τὴν ἐπιστημονι-